

Iz domovine V. (Sličica Barage.)

seca, kjer je dal tiskati indijansko knjigo: Življenje Gospoda Jezusa Kristusa. Potem je šel v Rim in čez Kranjsko na Dunaj. Dne 26. malega travna leta 1837. se je povrnil v Ameriko, a prišel je šele meseca vinotoka k svoji čredi pri sv. Jožefu.

Pri tem obisku je vzel s seboj svojo sestro Antonijo, da bi mu pomagala gospodariti in poučevati. V pismu sama pravi, da prične svoj četverni poklic zvrševati takoj, ko dobi Friderik lastno hišo.

Pismo ¹⁾ samo se glasi:

Makinac 8./9. 1837.

Ljuba moja dobra Amalija!

Upam, da si prejela pismo z dne 29. malega srpana tega leta. Zato Ti povem, da smo zapustili New-York (Novi Jork) veselejši, nego smo pričakovali. Ostalo potovanje je bilo zabava posebno meni, ki sem prvič gledala ta čudoviti svet. Novi Jork smo zapustili 5. vel. srpana in prišli na veličastno reko Hudson s prijaznimi bregovi, kamor so postavili bogati Novo-Jorčani svoje pristave, ki druga drugo prekaša z različnim zlogom. Tu smo se hitro pa tudi prijetno vozili s parnikom. Ladije se srečujejo na Hudsonu, kakor vozovi v Parizu; res čudovito je, kako Američani potujejo! Še lepše je potovanje po kanalu, ki se imenuje Erie. Tu lahko vsak trenutek stopiš z ladije in si natrgaš cvetic in zelenih vejic, da okrašiš ž njimi kabino. Na obeh bregovih se vrsté polja, gozdje in mesta. Celó brat se je čudil, zakaj pred kratkim so bile todi le vasice. Povsodi vidiš bujno deželo, povsodi živahno življenje, povsodi se moraš čuditi zdravemu razumu tega izvrstnega naroda. Tako preprost in tako velik, velik kot človek!

Popolnoma tujo se pa čutim v Ameriki v verskem oziru. Prvič bivam v deželi, kjer ni

¹⁾ Ta list mi je izročila soproga davkarjeva v Kočevju, gospa Kren-ova.

Kranjec, je bil l. 1836. v Fond du Lac-u (Fondilaku).

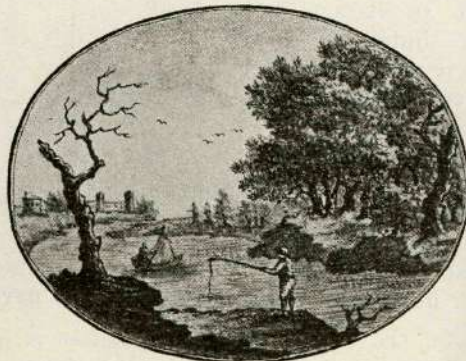
Baraga je šel z dovoljenjem svojega škofa Rese-ta v Detroitu dne 29. kimovca leta 1836. v Evropo. V Parizu je ostal dva me-

katoliška vera prva, ampak tuja, in večkrat sem si mislila, kako se počuti kak protestant ali hebrejec pri nas. Naše cerkve so povsodi najmanjše in najsiromašnejše, templi raznih ločin se pa košatijo v svojem krasu. Američani si stvar seveda prav olajšujejo in ne priznavajo nobene vere, vendar so prav dobri, skromni, res vljudni ljudje in imajo izvestno najblažja čustva, često so bolj kristijanski nego oni, ki se za kristijane štejejo. Kako se razlikujejo od onih Nemcev in Poljakov, ki ne zaznamujejo z imenom krivice slobodnega pravičnega delovanja, ampak vsakovrstno krivico brez kazni počenjajo, dokler se ne ugonobé, ali dokler niso prisiljeni v zaporu premišljevati lepi pojem te besede.

Friderik mi je privoščil veselje, da sem videla slap Niagara. Lepšega v naravi pač ni videti! Že sicer me presune, če ogledujem nepokvarjena dela stvarnikova, tu pa sem stala tiho in občudovala. Ta slap napravlja nad sabo mavrico, ki je videti ob solncu in luni; gost oblak ga zakriva do polovice; do srede slapa je voda temnozelená, ker v toliki množini pada. Pokrajina se trese daleč okoli, kakor bi trepetala večnega strahú. Ta kraj pogostoma obiskujejo tujci, kakor pri nas kopeli. Vse poletje se razveseljujejo ob krasnem pogledu in zelo romantični pokrajini sploh.

Brala si morda že moj popis o tem pri Baumgartnerjevih. Pisala sem jim prvič to leto s svoje zadnje postaje, ker jim iz Novega Jorka nisem nič pisala. Sedaj bivam v Makinac-u in ostanem tu tudi čez zimo, ker mora ubogi Friderik sam stanovati v tuji hiši ob Gorenjem Jezeru, dokler ne bo dozidana njegova hiša, za katero je neki prav malo pripravil zapuščeni Anton. Pomladi, ko dobim stanovanje, ko se Indijanci snidejo in ko nastopim svojo četverno službo: kot učiteljica, perica, kuharica in gospodinja, potovala bom tje in upam, da bom prav delavna.

Rodbina, kjer stanujem, je prav dobro znana našemu Frideriku. Gospa je jako srečna, da

Iz domovine VI. (Sličica Barage.)